

РЕШЕНИЕ

№ 2203

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3026** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК, вр.с чл.44,ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ

Образувано е по жалба на Н. Х. И. гражданин на Б. срещу Заповед № УРИ-5392- ПАМ-483/12.03.2024 година на НАЧАЛНИК СЕКТОР „ НЕЗАКОННА МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“- СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР, с която последният принудително настанил в СДВНЧ- С. Н. Х. И. за срок не повече от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като административният орган не е уведомил оспорващият за започналото административно производство и не му е дадена възможност за участие в него и е нарушено правото му на изслушване, като административният орган не е осигурил право на преводач при връчване на заповедта и не е взел предвид, че Заповедта за връщане до страна на произход не е влязла в сила и образувано адм. дело № 5327/2023 година по описа на АССГ, което все още е висящо, не е преценил дали в случая е целесъобразно да се наложи най- тежката мярка. Посочва се още, че при издаване на Заповедта са нарушени материално- правните разпоредби и е невъзможно връщането на чужденеца в държавата му на произход. Искане се отмяна на Заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият- Н. Х. И. редовно и своевременно призован се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата и се

поддържа от адвокат Х. редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР- Главен инспектор редовно и своевременно призван се представлява от юрисконсулт Д. И. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед от 06.12.2018 година, Директор СДВР оправомощил да налагат принудителни административни мерки по чл.39а ,ал.1 и чл.44,алиня 5, 6, 9 и 13 от ЗЧРБ държавни служители, заемащи изрично посочени длъжности, измежду които и Началник сектор“ Незаконна миграция“ към Отдел „ Миграция“ при СДВР.

Със Заповед № 4537 ПАМ—15/21.02.2022 година на Началник ГПУ- Ново село е наложена ПАМ на оспорващия „ Връщане до страна на произход- Б., страна на транзитно преминаване или трета страна на чужденеца без документи за самоличност- Н. Х. И. гражданин на Б..

Заповедта е връчена на оспорващия и текстът и е преведен на разбираме за него език с помощта на преводач от език урду на дата 22.02.2022 година.

С Решение № 4386/03.07.2023 година, постановено по адм. дело № 5327/2023 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Н. Х. И.- гражданин на Б. срещу Решение № 8717/05.05.2023 година на Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение №11704/29.11.2023 година, постановено по адм. дело № 8732/2023 година по описа на ВАС- Четвърто отделение.

На 12.03.2024 година до Началник Отдел „Миграция“ при СДВР е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 12.03.2024 година около 11,40 часа е получен сигнал от дежурен служител на ООДЦ- СДВР за това, че екип на 02 РУ при СДВР е задържал една чужда гражданка без документи за самоличност, представила се с имена Н. Х. И., [дата на раждане] , гражданин на Б. и при извършване на идентификация с техническо средство АФИС е установено, че има съвпадение, при извършената справка в АИС „БДС“ лицето има Л., и с отказан статут на бежанец, като от допълнителните справки е установено, че спрямо чуждата гражданка има наложена ПАМ по чл.41,т.1 от ЗЧРБ- Заповед № 15/21.02.2022 година на Началник ГПУ- Ново село, при извършената справка в АИС- Бежанци е установено , че чужденецът има отказан статут на бежанец, при проведеното интервю на разбираем език на Н. Х. И. е разяснено, че е незаконно пребиваваща в страната и трябва да се завърне в страната си по произход или в друга сигурна държава, и че може да и се съдейства за закупуването на билет за пътуване, чуждата гражданка няма външен адрес и средства за издръжка, отказва да се завърне в страната си на произход и е заявила, че иска да се установи в Германия и отново ще направи опити за незаконно преминаване на границата и е предложено с оглед индивидуалните обстоятелства, които не позволяват спрямо чужденеца да се приложи обезпечителна мярка по чл.44,ал.5 от ЗЧРБ поради наличие на опасност от укриване на чужденеца и с цел организиране на връщането, до отпадне на пречките и създаване на необходимата

организация по изпълнението на наложената ПАМ спрямо него да бъде издадена Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

Със Заповед № УРИ №5392 ПАМ-483/12.03.2024 година Началник сектор „Незаконна Миграция“ при Отдел“ Миграция“ СДВР- Главен инспектор принудително настанил в СДВНЧ- С. чужденецът Н. Х. И.- [дата на раждане] , гражданин на Б. за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена на оспорващия и е отбелязано, че е запознат с теста и на език, който владее на дата 12.03.2024 година.

Чужденецът фактически е настанен в СДВНЧ Б. на дата 12.03.2024 година/ видно от приложения на лист 20 от делото Приемо- предавателен протокол.

По делото са приложени доказателства удостоверяващи, че лицето издало Заповедта заема длъжността- Началник сектор,, Незаконна Миграция“ при Отдел“ Миграция“– СДВР, доказателства, че оспорващият е работил - Допълнително споразумение към трудов договор от 07.12.2023 година и заверено копие на Трудова книжка, видно от която е че Трудовият договор на оспорващия е прекратен на дата 25.02.2024 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед УРИ-5392 ПАМ-483/12.03.2024 година на Началник сектор“ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР- Главен инспектор представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В нормата на чл.44,ал.6 от ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл.44,ал.8 ЗЧРБ-разпоредба сочеща, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с разпоредбата на алинея 10 на чл.44 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и

законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране.

За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.44,ал.8 от ЗЧРБ-чрез използване на израза ”може“. В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ, спрямо когото има наложена принудителна административна мярка- Връщане до страна на произход- Б. в случая наложена със Заповед от 21.02.2022.С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник сектор “Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР, на когото изрично чл.44,ал.10 от ЗЧРБ е предоставил правото по силата на делегирани правомощия да издава заповед за принудително настаняване в СДВНЧ. Наред с това, това право е залегнало и в нормата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ, според която принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на [Закона за защита на класифицираната информация](#)..

Заповедта е издадена от Началник сектор „ Незаконна миграция“ към Отдел“ Миграция“-СДВР, на когото изрично Директор СДВР със Заповед от 06.12.2018 година е делегирал правото да издава Заповед за налагане на ПАМ по чл.39а, т.2 и т.4 и заповеди по чл.44,ал.5 и ал.6 от ЗЧРБ/ като е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможност. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на

органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Наред с това между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето С. С. към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността- Началник сектор“ Незаконна миграция“ към Отдел“ Миграция“ СДВР- Главен инспектор.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ по чл.39а, т.1 от ЗЧРБ – УРи-5392- ПАМ-15/21.02.2022 година– „Връщане до страна на произход- Б.“.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта, защото от самата заповед е видно, че административният орган е посочил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ- налице са пречки за изпълнение на ПАМ-, Връщане до страна на произход- Б.“ и мотивите, изложени в Докладна записка от 12.03.2024 година, че е налице опасност същият да се укрие и да възпрепятства изпълнението на заповедта, не притежава средства за издръжка, не желае да се завърне в страната си на произход и ще направи опити за нелегално преминаване на границата, за да се установи в Германия, няма и външен адрес, на който да отседне. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в

съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС не излагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ-,, Връщане до страна на произход- Б.“ и опасност чужденецът да се укрие, има незаконен престой в РБ, съществува опасност същият да се укрие и да осуети изпълнението на ПАМ и изрично е препратил към Докладната записка от 12.03.2024 година.

При издаването на заповедта, Началник сектор „Незаконна Миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР е спазил процесуално-правните разпоредби на АПК.

Административното производство е започнало въз основа на Докладна записка от 12.03.2024 година година по повод задържане на чужденец за установяване на самоличност без документи за самоличност, при която е установено, че лицето пребивава незаконно на територията на РБ, има постановен отказ за предоставяне на международна закрила, при проведената беседа с чуждия гражданин е установено, че няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства, няма да се завърне в страната си на произход и ще направи опити отново да премине нелегално границата на РБ за да отиде в Германия.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на заповедта административният орган е нарушил разпоредбата на чл.35 от АПК в посока лишаване на оспорващия от правото да участва в производството и да представя доказателства, както и е не го е уведомил за започналото административно производство, защото административният орган в тази хипотеза няма задължение да уведоми чужденеца, че спрямо него ще започне производство за издаване на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, именно защото производството е специфично и предвид наличието на опасност чужденецът да се укрие и да осуети изпълнението на ПАМ- Връщане до страна на произход.

Наред с това, неоснователно е и твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че не му е осигурено право на преводач, за да се запознае със Заповедта на език, който владее, защото на първо място, според разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от АПК преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език, като при връчване на Заповедта за принудително настаняване, оспорващият е подписал Заповедта с отбелязване, че е запознат с текста на език, който владее. На второ място, в седебно заседание, оспорващият изрично заяви, че съпругът и владее български език по- добре от нея и Заповедта е преведена от преводач от И.- един висок мъж. На следващо място, нито в Заповедта, нито в друг документ чужденецът е посочил на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее български език или че желае да му се назначи преводач и с оглед на това не може да се приеме, че не владее български език или че не е разбрал същността на извършеното от него. В този смисъл е Решение **5885 от 21.05.2020 година** по адм. дело

№4993/2018 година по описа на ВАС. Наред с това, на дата 13.03.2024 година оспорващият е упълномощил двама адвокати, които да подадат жалба срещу издадената Заповед, като Пълномощното е написано на български език и не са ползвани услугите на преводач, което недвусмислено сочи, че оспорващият е разбрал съдържанието на Заповедта и е предприел действия по упълномощаване на адвокати, които да подадат жалба срещу Заповедта до съда, при което по никакъв начин на оспорващия не е нарушено правото на защита и правото да разбере съдържанието на Заповедта. Не са допуснати нарушения на административно-производствените правила и най-вече на нормата на чл.14,ал.2 от АПК сочеща, че лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език. В тези случаи се назначава преводач. Устният превод може да се извършва чрез видеоконференция, защото от анализа на правната разпоредба е видно, че не винаги и безусловно се назначава преводач, а само в случаите, когато лицето поиска и не владее български език.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като Заповедта за налагане на ПАМ не е влязла в сила и пред АССГ е образувано адм. дело № 5327/2023 година на 08.06.2023 година, което все още е висящо. На първо място, оспорващият изрично заяви, че Заповедта за налагане на ПАМ-„Връщане до страна на произход- Б.“ не е обжалвана. На второ място, така цитираното адм. дело не е образувано по повод подадена жалба до съда срещу Заповедта за налагане на ПАМ- „Връщане до страна на произход- Б.“, а е било образувано по повод подадената жалба от страна на оспорващия по срещу Решение № 8717/05.05.2023 година на Заместник- председател на ДАБ при МС на РБ, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. На следващо място, посоченото дело не е висящо, а е приключило със съдебно решение, което е влязло в сила.

При издаване заповедта, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби.

Оспорващият е чужденец, спрямо когото от 21.02.2022 година има наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход- Б.“.Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2,ал.1 от ЗЧРБ/ според която „Чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице,което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна-Б.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава- членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка.Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките,при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна

избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец"- и това е всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид, физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна;

б) технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в член 7, параграф 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

От доказателствата по делото е видно, че към датата на издаване на Заповедта чужденецът не е имал роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства и не работи, като Трудовият му договор е прекратен на дата 25.02.2024 година именно поради липса на документи, които да му позволяват да остане в РБ и да упражнява право на труд, няма намерение да се завърне в Б., налице е влязъл в сила отказ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, като през целия си престой в РБ е живяла със съпруга си докато е траело производството за предоставяне на закрила в РПЦ "Военна рампа", а след задържането и настаняването и- в СДВНЧ „Б.“.

Твърдението, че оспорващият притежава парични средства за издръжка, защото е получила две заплати при прекратяването на Трудовия и договор на дата 25.02.2024 година е неподкрепено с доказателства и тези две заплати от дата 25.02.2024 година до 02.04.2024 година не могат да доведат до извод, че оспорващият разполага със средства за издръжка, които му позволяват да остане на територията на РБ и спрямо него да бъде приложена друга по- лека мярка. Нещо повече дори- при задържането му и при проведената беседа оспорващият изрично е заявил, че няма близки и роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, и желанието и е да отиде в Германия.

Ако оспорващият желае да му бъде заменено принудителното настаняване в СДВНЧ с друга обезпечителна мярка, то има друг процесуален ред- не в производството по оспорване на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, а до органа, наложил принудителното настаняване, който именно е компетентен да прецени налице ли са основанията за замяна на настаняването с друг вид обезпечителна мярка. Наред с това, от фактическото настаняване на чужденеца до настоящия момент не са изтекли максималните срокове за принудително настаняване- по- малко от един месец, налице е опасност оспорващият да се укрие и по този начин да осуети изпълнението на наложената ПАМ- „Връщане до страна на произход- Б.“, от фактическото настаняване на чужденеца е изминал по- малко от 1 месец и все още съществува разумна възможност чужденецът да бъде изведен от РБ, като предвиденият максимален срок не е изтекъл, към момента на издаване на заповедта не е била налице възможност по отношение на оспорващия

да бъдат приложени по-леки мерки за административна принуда, не е установено същият да има средства за издръжка или лица, които да му предоставят адрес за пребиваване. Липсата на адрес, на който чужденецът да е установен (или да би могъл да се установи), води до горния извод. Налице и посоченото в [чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО](#) изискване за законосъобразност на заповедта. Наред с това, в параграф 3 на [чл. 15 от Директива 2008/115/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни е предвидена възможност във всеки един случай задържането да се преразглежда през разумни интервали или по молба на засегнатия гражданин на трета страна, или служебно. Това преразглеждане обаче е в компетентността на административния орган, а не на съда и този извод следва от следващото изречение, в което е предвидено, че в случай на продължителни срокове за задържане, актовете по преразглеждане подлежат на съдебен контрол.

От всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са налице и не са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО- наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Следва да бъде отбелязано още, че по правната си природа, принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на ПАМ- „Връщане до страна на произход“.

Неоснователни са доводите на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на Заповедта са нарушени нормите на Конвенцията за чужденците от 1951 година, защото на първо място такава Конвенция за чужденците няма, а има Конвенция за статута на бежанците, която в случая е неприложима, защото производството е по ЗЧРБ, а не по ЗУБ. На второ място, твърдението за нарушен принцип – „Забрана за връщане“ е неоснователно отново, тъй като производството не е нито по ЗУБ, нито пък е по повод предмет на съдебна проверка на Заповедта за

налагане на ПАМ-„Връщане до страна на произход-Б.“. Наред с това, посоченото нарушение на чл.4,ал.3 от ЗУТ изобщо не е налице, защото нормата на този текст е неприложима и е със съдържание:“Областният управител организира поддържането на архив на издадените от него актове съгласно правомощията му по този закон“.

От всичко изложено дотук е видно, че са налице предпоставките за задържането/ настаняването в СДВНЧ на чужденеца. Задържането в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ-„ Връщане до страна на произход-Б.“ все още е законно, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди такова. На основание чл.143,ал.3 от АПК следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/** . Делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на които е взел участие юрисконсулт И. и сума в размер на 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските ,които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на

процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Н. Х. И. гражданин на Б. срещу Заповед № УРИ-5392- ПАМ-483/12.03.2024 година на НАЧАЛНИК СЕКТОР „НЕЗАКОННА МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“- СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР, с която последният принудително настанил в СДВНЧ- С. Н. Х. И. за срок не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Н. Х. И.- ГРАЖДаниН НА Б. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК СЕКТОР“ НЕЗАКОННА МИГРАЦИЯ“ КЪМ ОТДЕЛ“ МИГРАЦИЯ“- СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: